

Záver
úspešnej trilógie
Dych

REBECCA DONOVAN

NA KONCI *s dychom*

noxi

Titulka
(z predloha prebalu)

Rebecca Donovan
Na konci s dychom

Logo NOXI

Rebecca Donovan
Out of Breath

Copyright © 2013 by Rebecca Donovan

Translation © 2015 by Mária Stanková

Cover © 2015 by Emil Křížka

Slovak edition © 2015 by NOXI s. r. o.

Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-8111-232-4

Pre moju milujúcu priateľku a sestru Emily – si moje šťastie
a voľba, ktorú som nikdy nemusela spraviť.

PROLÓG

A ni neviem, na čo som po teba chodila. Hej, možno sa s tebou o tom napokon budem baviť, ale až keď sa prestaneš správať ako idiot.“ Postavila som sa na vrch schodov s ťažkou škatuľou učebníc v rukách. Sara si frustrovane vzdychla, z čoho som vyvodila, že dotelefonovala.

Naschvál som robila hluk, aby vedela, že idem. Povedala mi, že sa chce rozísť s Jaredom. Vypočula som ju, ale nemohla som jej ponúknuť žiadnu radu. V poslednej dobe sa mi veľmi nezdôverovala, asi sa bála, že sa ma niečím dotkne. Nešlo o to, že by som bola taká slabá. Proste som odmietala hovoriť o... všetkom.

„Takto to je?“ spýtala sa Sara ešte žiarivejším úsmevom ako zvyčajne, aby prekryla problémy, ktoré sa jej stále odrážali v očiach.

„Vieš, že mi to môžeš povedať,“ ponúkla som sa jej, lebo som sa snažila byť kamarátka, akú práve potrebuje.

„Nie, nemôžem,“ povedala a venovala sa škatuliam, ktoré boli rozložené po celej izbe. „Nemám to ani kam dať. Táto izba je taká malá.“

Nechala som ju vyháňať sa tej téme, keďže to tak chcela.

„Mne to stačí. Fakt. Netráp sa.“

„Myslela som si, že to povieš,“ odpovedala Sara so sladkým úsmevom. „Preto som priniesla len jednu vec na vyzdobenie tvojej izby.“ Natiahla sa po kabelku, ktorá bola taká veľká ako moje tašky na tréningy a vytiahla z nej rámik. Otáčala sa, držiac ho pod bradou a usmievala sa. Bola to naša fotka u nich doma, pred veľkým oknom, z ktorého je vidno predzáhradku. Anna, jej matka, nás odfotila v to leto, keď som s nimi žila. Z toho, ako nám žiarili oči, bolo jasné, že sme mali záchvat smiechu.

„Panebože,“ povedala Sara predstieranou vážnosťou. Zamračila som sa. „Vidím na tvojej tvári úsmev, Emma Thomasová? Premýšľala som o tom, či to ešte zažijem.“

Nereagovala som a pery som vyrovnala. Otočila som sa k vstavanému stolu v rohu malej spálne.

„Perfektné.“ Sara položila fotku na komodu a obdivovala ju. Vytiahla som učebnice a položila ich na poličku pod stolíkom. „Dobre, podme ťa vybaliť. Som taká šťastná, že už nie si na internáte. A vždy som mala rada Meg... a Serenu, hoci mi nedovolila vylepšiť jej výzor. Ale to sa poddá. Akurát tá Peyton.“

„Je neškodná,“ povedala som a poskladala prázdnu škatuľu.

„Všade musí byť nejaká dráma,“ poznamenala Sara a vkladala do skrine kôpku tričiek. „A ak je Peyton jediná dráma v dome, zvládnem to.“

„Presne to som si myslela,“ odpovedala som a vešala som oblečenie do miniatúrnej skrine.

Sara položila na stôl škatuľu od čiernych topánok. „Necháme ich zabalené alebo ich dáme do skrine?“ Chcela ju otvoriť, ale moja ruka ju zastavila. Nadskočila a vystrašene sa na mňa pozrela.

„To nie sú topánky.“ Môj hlas znel vystresovane.

Sara prekvapene otvorila ústa nad mojou intenzívnou reakciou. „Dobre. Kam to dáme?“

„Je mi to jedno. Radšej by som to ani nevedela,“ odpovedala som. „Idem po niečo na pitie. Chceš aj ty?“

„Vodu,“ poprosila ma Sara tichým hlasom.

Keď som sa o pár minút vrátila s dvomi fľaškami vody, Sara už chystala posteľ a škatuľa tam nebola. Uloženie mojich topánok na spodok skrine znamenalo koniec vybalovania. Nemať veľa vecí, malo svoje výhody.

Sedela som na otočnej stoličke pri stole a Sara ležala na bruchu na posteli a hrala sa s vankúšikmi, ktoré akurát majstrovsky uložila. Vedela som, že hneď ako odíde, ich aj tak položím hore do skrine.

„Vieš, že som to skončila preto, že nezvládam vzťah na diaľku, že?“ spýtala sa Sara. Otočila som sa na stoličke, tváriac sa prekvapene, že o tom vôbec začala rozprávať.

„Viem, že je to pre teba ťažké, to je vždy,“ odpovedal som. Čelila tomu istému problému, keď sme boli na strednej v Connecticute a Jared chodil na Cornell v New Yorku. Ale vtedy, počas nášho posledného ročníka, za ním chodila takmer každý víkend.

„Budem vo Francúzsku, a neexistuje šanca, že by sme to zvládli,“ pokračovala. „Nie je fér nútiť ho, aby na mňa čakal.“

„Ale ty tam budeš randiť s inými? Lebo toto je preňho ako povolenie. A čo sa stane, keď sa vrátiš?“

Sara mlčala, bradu mala položenú na rukách a sústredene pozerala na zem. „Ja to proste nechcem vedieť. Ak niekoho stretnem v Paríži, ani on o tom nemusí vedieť. Skrátka tak či tak, viem, že k sebe patríme. Ale ani jeden z nás si to asi neprizná.“

Stále som nechápala jej logiku, ale nechcela som sa s ňou o tom hádať.

Zrazu sa posadila a nedala mi šancu čokoľvek povedať. „Takže, myslíš, že... keď tu nebudem... že môžem Meg o tebe niečo povedať? Nie všetko, len toľko, aby tu pre teba bola, kým ja budem preč. Je mi smutno, že budem ďaleko a tu nebude nikto –“

„Kto by na mňa dával pozor,“ dopovedala som za ňu.

„Hej,“ odpovedala a jemne sa usmiala. „Nechcem, aby si bola sama. Sem tam máš tendenciu uzatvárať sa do seba na celé dni. A to nie je dobré. Jasné, že ti budem každý deň volať. Ale je mi ľúto, že tu nebudem... ak by si...“ Sara sklopila zrak a nedokázala tú vetu dopovedať.

„Sara, nič sa mi nestane,“ slúbila som slabo. „Nemusíš sa o mňa báť.“

„Hej. Ale to neznamená, že sa nebudem.“

1. PANDORINA SKRINKA

„**B**onne année!“ kričala v telefóne Sara. Dobre som ju nepočula, lebo okolo nej bola hlasná hudba a krik. Vlastne to mohlo byť aj tým, že volala z Paríža a signál nemusel byť najlepší.

„Aj tebe šťastný nový rok,“ odpovedala som nahlas. „Aj keď tu je ešte starý rok a aj ďalších deväť hodín bude.“

„No z môjho uhla pohľadu to bude skvelý rok! Táto párty je dokonalá. Návrhári chľastajú,“ chichotala sa a ja som pochybovala o jej triezvosti. „A na dnešnú noc som si sama navrhla šaty.“

„Je mi jasné, že sú dokonalé. Kiežby som ich mohla vidieť.“ Rozmýšľala som nad tým, či naozaj musíme kričať, aby sme sa počuli, pretože Sara sa vôbec nestíšila. Nechala som to radšej tak, lebo som ju chcela počuť, hoci bola pripitá. Odkedy na jeseň odišla do Francúzska na študijný pobyt, nemala som veľa príležitostí s ňou hovoriť.

Celé letné prázdniny a každé voľno počas prvého ročníka na vysokej bola so mnou v Kalifornii. Vedomie, že ju uvidím aspoň raz za pár mesiacov, robilo môj život trochu znesiteľným. Môj druhý ročník zatiaľ nestál za nič. Ak by som nemala spolubývajúce, okrem futbalu a školy by som nechodila vôbec nikam.

„Nezamkneš sa v izbe ako minulý rok, že?“

„Dvere nebudú *zamknuté*, ale ostanem vo svojej izbe,“ potvrdila som. „Kde je Jean-Luc?“

„Išiel nám po fľašu šampanského. Hneď ako zložíme, pošlem ti fotku svojich šiat.“

„Ahoj, Em –“ strčila hlavu do dverí Meg, a potom si všimla, že telefonujem. „Prepáč, je to Sara?“

Prikývla som.

„Ahoj, Sara!“ zakričala Meg.

„Ahoj, Meg!“ odpovedala jej rovnakým krikom Sara.

„Hmm, no, myslím, že ťa počula,“ povedala som Sare a trela som si rozochvené ucho, „ale ja ťa už nepočujem.“ Meg sa usmiala.

„No, musím ísť,“ zakričala Sara cez hlasnú vravu. „Môj muž a moje šampanské práve prišli. Zavolám ti zajtra. Lúbim ťa, Em!“

„Pá, Sara,“ odpovedala som. Bože, chýbala mi. Ale asi ani nevedela ako veľmi. Nepovedala som jej to, ale chýbala mi. Chýbala mi... veľmi.

„Vyzerá to tak, že má perfektný Nový rok,“ poznamenala Meg a posadila sa na moju posteľ. „Počula som tú párty cez celú izbu.“

„Kedy odchádzaš?“ spýtala som sa, lebo som vedela, že bude oslavovať s nejakými kamarátmi v San Franciscu.

„O hodinu. Pred párty pôjdeme všetci na večeru.“

Telefón mi pípol a na obrazovke sa zjavila fotka Sary. Samozrejme, že vyzerala úplne úžasne, v trblietavých tmavozelených šatách bez rukávov v štýle dvadsiatych rokov, nahé ramená mala dramaticky zvýraznené a potom nasledoval vysoký golier. Ryšavé červené vlasy mala stočené vzadu na krku. Špúlila lesklé červené pery, oči jej žiarili a Jean-Luc ju bozkal na líce, držiac v ruke fľašu šampanského.

Ukázala som tú fotku aj Meg. „Sexi. Tie šaty si navrhla sama?“

„Hej,“ odpovedala som.

„To je neskutočné.“

„Aj ja si myslím.“

Položila som telefón na stôl vedľa notebooku a Meg sa ma spýtala: „Môžem si požičať tvoje čierne čížmy?“

„Jasné.“ Otočila som sa a sledovala obrazovku, na ktorej sa mi sťahovala povinná literatúra na ďalší štvrtrok. „Sú v škatuli pod mojou posteľou.“

„Môžeš si to rozmyslieť a ísť so mnou,“ ponúkla mi Meg. Počula som, ako ťahá škatuľu po koberci.

„Ďakujem, ale už som rozhodnutá,“ povedala som jej. „Nie som práve fanúšik Nového roka.“ Snažila som sa hovoriť pokojným tónom, aby skutočné dôvody neprenikli na povrch. Naposledy, čo som oslavovala Nový rok, mi ten rok sľuboval šťastie a budúcnosť, ktorú som chcela. Teraz to bola len ďalšia stránka v kalendári.

„Em, ešte raz ťa prosím. Prosím, prosím, prosím, poď tam dnes so mnou,“ žadonila Peyton z dverí. „Naozaj nechcem ísť s Brook. Nikdy som mnou nikam nejdeš a dnes je *Nový rok*. Sprav *jedenkrát* výnimku!“

Otočila som sa na stoličke, aby som ju tisíci raz odmietla. Než som mohla niečo povedať, oči sa jej rozsvietili pri pohľade na Meg: „Och, čo to je?“

Všimla som si s akým pátravým pohľadom vošla do izby. Meg otvorila vrchnák *tej* škatule na mojej posteli. *Tej nesprávnej* škatule. Závan spomienok a neskutočná bolesť pri srdci sa rozľahli po celej izbe. Nemohla som dýchať.

Meg jej z rúk vyškľbla biele tričko s modrými odtlačkami dlaní.

„Prestaň, Peyton!“ okríkla ju Meg. Keď som videla, ako predo mnou rozprestrela moju minulosť, zostala som úplne paralyzovaná.

Stále sa nevieš dobre pretvarovať. Jeho hlas mi preletel hlavou a po chrbte mi stekal studený pot.

„Toto sa mi strašne páči,“ obdivovala to Peyton a natriasala predo mnou ružovým svetrom. „Môžem si ho vziať?“

„Nie! Zatvor to, Peyton!“ Meg zobrala sveter a skryla ho späť do škatule. „Prepáč, Em.“

Zacítila som emócie, ktoré mnou otriasli viac ako hocičo iné za posledný rok. Nevládala som čokoľvek povedať. Akoby ma niekto dusil, každý nerv v mojom tele bol umŕtvený.

Než stihla Meg šuchnúť moju minulosť späť, Peyton vybrala škatuľku na šperky.

To si nemôžeš zobrať. Prosím, ja to zaplatím. Len mi to neber.

Ozývalo sa vo mne zúfalstvo a pri spomienke na tie ľadovo tvrdé oči mnou prebehla panika, ktorá ma vytrhla z môjho tichého zúfalstva.

Vyskočila som zo stoličky a vyškľbla jej tú modrú škatuľku z rúk. Ustúpila pred mojím náhlým pohybom. Šľahla som to do škatule a zatvorila ju. Srdce mi bilo tak rýchlo, že sa mi triasli ruky. Chytila som okraj škatule, čakala som až bolesť prejde. Ale bolo príliš neskoro. Obyčajné otvorenie škatule odkrylo previnilý hnev a zúfalstvo, ktoré som skrývala vo svojej hĺbke a už nedokázali zostať pod pokrývkou.

„Je mi to ľúto, Em,“ zašepkala Peyton. Neotočila som sa. Zašuchla som tú škatuľu pod posteľ a zhlboka som sa nadýchla. Srdce mi po troške horelo, ako keď sa pália okraje papiera, ale plamene sa pomaly dostávali do jeho stredu. Zatvorila som oči a snažila sa to uhasiť, ale nešlo to.

„Idem si zabehať,“ zamrmľala som potichu.

„Dobre,“ povedala opatrne Meg. Bála sa toho, čo uvidí v mojich očiach. Ani som sa na ňu nepozrela, keď viedla Peyton z izby. „Uvidíme sa, keď sa vrátim.“

Obliekla som si veci na behanie a o pár minút som už bola vonku. Rozbehla som sa a do uší mi začala revať hudba z iPodu. Snažila som sa upokojiť, zatiaľ čo moje stehná horeli. Letela som ulicami, až som dobehla k parku. Zastala som, lebo som už nevládala bojovať proti tým emóciám. Zafala som chvejúce sa ruky do pästí a vyšiel zo mňa hrdelný vzlyk, až som sa bála, že skolabujem.

Ani som sa neobzrela, či sa na mňa niekto nepozerá a znovu som sa rozbehla.

Keď som sa vrátila domov, na tvári sa mi miešali slzy s potom. Únava z behu mi pomohla potlačiť ten oheň v sebe, ale všetko som to ignorovať nemohla. Vnútro ma stále bolelo. Zaujímalo ma len to, čo by som mala spraviť, aby som to všetko v sebe hlboko pochovala a vrátila sa k svojmu necitlivému stavu. Sama by som to nezvládla. Potrebovala som pomoc. Bola som zúfalá.

„Peyton!“ zavolala som zospodu schodiska. Stíšila hudbu a vykukla von.

„Čau, Em. Čo je?“

„Pôjdem s tebou,“ vyprskla som a snažila som sa chytiť dych.

„Čo?“ spýtala sa, lebo neverila, či dobre počula.

„Idem s tebou na tú párty,“ zopakovala som jasnejšie a pokojnejším tónom.

„Áno!“ zvolala. „Mám pre teba skvelé tielko!“

„Super,“ zamrmlala som a odišla som si do kuchyne po vodu.

„Ani si nedokážeš predstaviť aká som šťastná, že si si to rozmyslela,“ štebotala Peyton, keď sme vystupovali z jej Mustangu na konci ulice plnej áut. Dokonca až som počula hudbu.

„Jasné,“ odpovedala som neprítomne. Potrebovala som mať pokoj od hlasov, ktoré mi vírili v hlave. Potrebovala som sa vrátiť späť k svojej otupenosti.

„Túto mikinu nemôžeš mať,“ zotrela ma Peyton, než som zatvorila dvere.

„Ale vonku je zima,“ namietla som.

„Tam, kam ideme, nie je. Do domu je to len kúsok. No tak, Em. Zhod' to.“

Neochotne som si dala dole mikinu, pod ktorou som mala lesklý sivý top, a odhodila som ju do auta.

„To je oveľa lepšie,“ nadchýnala sa Peyton so žiarivým úsmevom. Prišla ku mne na chodník a chytila ma pod pazuchu. „Hurá na párty!“

Peyton vedľa mňa kráčala v jej červených šatách bez ramienok a blond vlasy jej v prameňoch padali na chrbát. Zelenomodré oči mala plné nadšenia, keď ma viedla smerom k hudbe, ktorá znela čoraz silnejšie. Bola som v šoku, že ešte neprišli policajti. Ale keď som sa rozhliala, uvedomila som si, že sme boli v časti, kde bývali vysokoškooláci. A väčšina obyvateľov bola asi preč na zimné prázdniny alebo niekde na párty.

Prišli sme k béžovému domu s obrovským bielym stanom za ním. Keď sme vchádzali, pár ľudí vonku rozdávalo korunky a klobúky. Peyton si na hlavu dala korunku a ja klobúk. Chlapík, ktorý nalieval červenú tekutinu z nádoby, postavil pred nás na stôl poháre.

Peyton takmer vypadli oči, keď som si ho vzala. „Vieš, že je v tom alkohol?“

„Hej, viem,“ odpovedala som akoby nič a odpila som si. Bolo to... sladké. Nebolo to také ťažké, ako som si myslela. Prečo sa mama trápila s hnusnou chuťou vodky, keď mohla piť toto?

„Ale ty nepiješ,“ namietala Peyton, lebo bola očividne v šoku.

„Je Nový rok, tak skúšam nové veci,“ povedala som pohrdavo a zdvihla som pohár.

Uškrnula sa a štrngla si so mnou. „Na skúšanie nových vecí!“ Keď si Peyton odpila, rozhodla som sa, že svoj pohár do seba kopnem, lebo som sa potrebovala čím skôr opiť. Koniec koncov, veď to bol dôvod, prečo som sem išla.

„Em!“ zvolala Peyton. „Chápem, že to necítiš, ale je v tom *veľa* alkoholu. Možno by si mala spomaliť.“

Mykla som plec om a zobrala si ďalší pohár, než sme sa začali predierať davom. Mierili sme pod pódium, na ktorom spievala kapela. Nemali sme sa o čom rozprávať – a to bolo pre mňa fajn.

„Čau!“ zvolala Peyton, keď zbadala vysokého chalana s tmavými vlasmi oblečeného v typickom univerzitnom oblečení.

„Čakal som na teba,“ odpovedal jej.

„Veď som ti povedala, že prídem,“ odpovedala provokačne. Otočila sa ku mne a povedala: „Tom, toto je Emma, tá spolubývajúca, ktorú si ešte nevidel.“

„Wau,“ povedal Tom. „Neverím, že si fakt tu.“ Vystrúhala som úsmev a premýšľala som, čo mu asi Peyton o mne povedala. Mohla som si to len domyslieť.

„A toto je Cole,“ povedal Tom a upozornil ma na blondavého chalana so širokými ramenami, ktorý stál vedľa neho.

„Ahoj,“ odpovedal Cole s kývnutím a jemným úsmevom. Peyton do mňa šťuchla. Ignorovala som ju a takmer nebadateľne som mu odzdravila a radšej som si odpila z pohára.

Neústupná Peyton chytila Toma za ruku a povedala: „Potrebujem ďalší drink.“ Tom sa zmätene pozrel na jej plný pohár, ale nechal sa ňou odtiahnuť preč. Videla som, ako na mňa nenápadne mrkla.

„Bavíš sa?“ zakričal Cole cez rámus z pódia. Nevzpieral sa proti nútenému párovaniu. Ukázala som na svoje ucho, aby som naznačila, že ho nepočujem. Namiesto zopakovania otázky sa ku mne zohol a povedal: „Už som rozmýšľal, či si skutočná. Stále som o tebe niečo počúval, ale nikdy som ťa vonku nevidel.“ Odtiahla som sa, lebo som ho nechcela povzbudiť, aby sa ku mne približoval a začala som sa pozeráť na ľudí okolo nás. „Ty toho veľa nenahovoriš, čo?“

Pokrútila som hlavou a dopriala som si ďalší veľký dúšok z pohára, aby som upokojila to peklo, čo sa vo mne odohrávalo. Prečo som si myslela, že ísť na túto párty je dobrý nápad?

Si úžasná.

Čo som spravila?

Len ty, celá ty – si úžasná.

Narovnala som chrbát, zreteľnosť tých slov ma úplne prepadla. Výjavy z poslednej novoročnej párty, na ktorej som bola, vyvierali na povrch a ja som ich spláchl ďalším dúškom.

„Povieš vôbec niečo?“ spýtal sa ma Cole a tým ma vytrhol z bolestných spomienok na to, ako som bola skrytá v Evanovom objatí, keď sme sledovali ohňostroje nad našimi hlavami.

„Hm?“ konečne som sa naňho pozrela. „Čo by si chcel, aby som povedala?“ vyzvala som ho.

„No, tak to bolo na začiatok,“ vysmial ma, moja drzosť sa ho absolútne nedotkla. „Chodíš na Stanford?“

Hlavou som prikývla a potom som si všimla, ako sa na mňa spýtavo pozerá. „Áno,“ zdôraznila som. „A ty?“

„Hej, ja som prvák,“ povedal.

„Druháčka,“ odpovedala som a ukázala na seba. Predbehla som nasledujúcu predvídateľnú otázku: „Príprava na medicínu.“

Zatváril sa ohromene. „Obchod.“ Prikývla som. „Hrávaš s Peyton futbal?“

Opäť som prikývla a znudená touto bezduchou konverzáciou som si zase odpila. „Hej. A ty si v nejakom tíme?“

„Nie. Na strednej som hrával lakros, ale tu nič.“

Neprišla som sa sem zdvorilostne rozprávať, ani spoznať nových ľudí. Potrebovala som sa od neho dostať. A bolo mi srdečne jedno, čo si o mne pomyslí. Prehltla som zvyšok drinku.

„Potrebujem ďalší,“ povedala som. „Uvidíme sa potom.“ Otočila som sa a odišla som, než stihol odpovedať. Hľadala som v dave bar. Kapela sa odmlčala a začal hrať DJ, ktorého hudba ľudí zelektrizovala.

Stále som toho cítila až *príliš veľa*. Nikdy predtým som nevybila viac než zopár hltov, takže som nevedela, koľko to trvá, než to začne účinkovať. Takisto som netušila, ako sa budem cítiť, keď to konečne začne. Moja matka sa obracala k alkoholu vždy, keď chcela otupiť svoju bolesť a hoci som prisahala, že nebudem nikdy piť, človek má svoje hranice, koľko bolesti zvládne. A ja už som trpieť nechcela.

Pretlačila som sa davom k vzdialenejšej strane stanu, kde bol stolík obložený pohármi.

„Potrebuješ drink?“ spýtal sa ma nejaký hlas.

Otočila som sa a bol tam chalan štíhlejší ale svalnatejšej postavy, mal husté čierne vlasy a malú briadku. Podľa tetovania, ktoré mal na krku a podľa ďalších chalanov s podobným tričkom a roztrhanými džínami, som si domyslela, že patrí ku kapele.

„To hovoríš so mnou?“

„Hej,“ odpovedal s arogantným úškrnom. „Som Gev. Všimol som si, že máš prázdny pohár, tak by som ti mohol pomôcť.“

„No, ty nemáš žiaden pohár, takže by som asi mala pomôcť ja *tebe*.“

Zasmial sa, ale nechala som ho tak a odišla som k stolu. Keď som sa otočila, mala som dva poháre. Na chvíľu zastal a usmial sa, keď som mu jeden podala.

„Páči sa mi tvoje meno. Je iné.“

„Taký som,“ povedal a dvihol obočie. Prevrátila som očami a hlasno sa rozosmiala.

„Pôjdete ešte na pódium?“ spýtala som sa a kývla smerom k pódiumu, keď som sa rozhodla, že by som sa mohla s *niekým* rozprávať a tento vyzeral dosť zaujímavo. Aspoň nebol úplne predvídateľný.

„Nie. Dnes sme skončili. A teraz toho musím veľa dohnať.“ Na pár veľkých dúškov vyprázdnil pohár. Pozrela som naňho, očarená a podala som mu ďalší pohár, ktorý prijal so žiariacim úsmevom.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa a predieral sa z davu, ktorý sa tvoril pri stole.

„Emma.“

„A ako sa máš?“

Asi pred minútou by som odpovedala *Ako v ohni*. Ale teraz som si všimla, že oheň bol preč. Na jeho miesto prišiel tupý bzukot. Preletel mnou vír pokoja, ktorý do mojich zmyslov rozoslal otupenosť.

„Pokojne,“ odpovedala som s hlbokým nádychom, šťastná, že som sa toho pálenia konečne zbavila.

Zasmial sa nad mojou odpoveďou. „To som ešte nepočul.“

„Ešte si ma nestretol.“

„To je fakt. Ale páči sa mi to – to, že hovoríš, čo si myslíš. Žiadne sračky. To je fajn.“

Mykla som plec om.

„No, tak pripime si na žiadne sračky,“ Gev zdvihol svoj pohár a ťukli sme si, než sme si obaja riadne odpili.

„Chodievalš –“

„Žiadne sračky,“ odbila som ho.

„Dobre,“ povedal a zvažoval moju žiadosť. „Akej farby máš nohavičky?“ Jeho priamosť ma zaskočila. „Nepamätám si.“ Trochu som si odtiahla pás na rifliach a pozrela som sa. „Fialové.“

„Pekne.“ Uznalivo prikývol.

„A ty?“ spýtala som sa, lebo sa mi páčila tá debata bez sračiek. Bolo to oveľa zaujímavejšie, než sa zhovárať o študijných smeroch a športových tímoch.

Gev bol odvážnejší, rozopol si rifle a ukázal mi vrch svojich boxeriiek. „Čierne.“

„To vidím,“ musela som sa usmievať.

Obrátila som pohár a dopila ho, objala som tú hmlu, čo sa vo mne rozlievala.

Gevova ruka ma hladila po chrbte, keď sa ku mne nahol, aby sa ma spýtal: „Koho pobozkáš o polnoci?“

„A koľko času máme?“ zisťovala som, nie žeby na tom záležalo.

Pozrel sa na hodinky a odpovedal: „Hodinu.“

„Asi toho, kto bude najbližšie.“

„Tak to by som mal stáť vedľa teba,“ odpovedal so zdvihnutým obočím.

„Emma!“ zvolala Peyton. Otočila som sa k nej a snažila sa na ňu zaostriť, keď sa ku mne blížila. „Kde je Cole?“

„Neviem,“ odpovedala som, keď som ju konečne vedľa seba zbadala. Pozrela sa na mňa a potom na Geva a v očiach sa jej zračil zmätok.

„Pod' sem,“ naliehala a ťahala ma za ruku od neho preč. Potkla som sa, lebo som nebola pripravená na taký náhly pohyb. „Kto je to?“

„Gev. On je z kapely,“ odpovedala som a zakývala mu. Na odpoveď zdvihol pohár.

„Čo sa stalo s Coleom? Je sexi.“

„Je nudný,“ odvrkla som. „Gev je oveľa zaujímavejší.“

„Koľko si mala drinkov?“

„Tri.“ Hrdo som sa uškrnula. „A som otupená.“

„Tri?! Em, sme tu len hodinu! Ak si dáš ešte niečo, pred polnocou odpadneš. A podľa mňa pre teba Gev nie je dobrý.“

„Tak?“ Nehľadala som nikoho „dobrého“. Chcela som len niekoho zaujímavého, s kým sa môžem porozprávať alebo opiť. Ale nechcelo sa mi míňať slová na rozhovor s ňou.

„Panebože. Ty už si opitá.“

Uznala som jej obvinenie a široko som sa usmiala. Bola som otupená od hlavy po päty, nič som necítila. Trochu citu mi ostalo len v perách. Nevadilo mi byť opitá. Nebolo to také, ako som čakala, ale nebolo to zlé.

„Dobre,“ odpovedala som, a pripustila, že má pravdu. „Idem za Gevom.“ Prednášok som mala dosť. Nebola s ňou sranda. Otočila som sa a z rýchleho pohybu sa mi trochu zatočila hlava. Na chvíľu som zastala, aby sa svet vyrovnal a vrátil na miesto a potom som medzi ľuďmi hľadala čierne vlasy.

„Dobre. Nájdem ťa o polnoci,“ zavolala na mňa.

Cítila som na ramene ruku a otočila som sa, aby som zbadala jeho tmavomodré oči. „Stále vedľa teba,“ povedal a chytil ma za ruky.

„Povedz mi niečo zaujímavé,“ požiadala som ho a vzala si pohár, čo mi podával.

„Myslím, že si najzaujímavejšia osoba, akú som za dlhú dobu stretol,“ povedal. Objal ma rukou okolo pásu a zohol sa: „Podme tancovať.“

Už som mu chcela začať vysvetľovať, že to neviem, ale zrazu sme boli súčasťou masy ľudí a on ma držal na chrbte a pritláčal k sebe. Dala som si ruky okolo jeho krku a nechala ho, nech tancuje. Dokonca tancoval za mňa, kýval mojimi stehnami popri svojich.

Čas bežal rýchlo a ďalšie, na čo si pamätám, je, ako som revala spolu s ostatnými, keď už chýbalo len pár sekúnd do Nového roka.

„Šťastný nový rok!“ kričali sme všetci jednohlasne. Gev ma otočil k sebe, aby sa uistil, že je mi najbližšie. Nechala som, nech sa jeho vlhké pery klížu po tých mojich a potom som cítila jeho jazyk. V hlave mi hučalo o niečo silnejšie, keď som zatvorila oči a pritlačila sa k nemu. Ťahal ma k sebe a ja som to nevedela ustáť. Gev ma k sebe úplne pritisol a bozkával ma agresívnejšie. Rozmýšľala som, aké je to divné. Necítila som svoje pery, alebo som nedokázala cítiť *jeho* pery. Tak či tak, nebolo to akoby sme sa naozaj bozkávali a viac som sa sústredila práve na ten pocit, než na tie bozky.

„Chceš vypadnúť?“ navrhol Gev a jeho dych ma štekľil na krku. „Bývam pár domov odtiaľto a máme vírivku.“

Vírivka znela ako dobrý nápad. Aj tak som si chcela sadnúť. Moje nohy už nevládali.

„Jasné,“ odpovedala som a viedol ma cez horúci dav do chladnej noci. Muselo sa oteplieť, lebo som vôbec nepotrebovala mikinu. Držal ma za ruku a viedol po chodníku.

Zdalo sa mi, že hovoril, že býva pár domov odtiaľto, no cítila som, akoby sme išli po miliónoch rôznych chodníkov, než sme konečne prišli k nemu. Ale potom som si nedokázala spomenúť, aká bola predzáhradka. Možno bol ten jeho dom naozaj tak blízko. Napokon, boli sme tam a ja som sa nemohla dočkať, až si sadnem.

Gev odkryl vírivku vedľa plotu. Keď sa otočil k tryskám, sledovala som ju a snažila som sa premyslieť si, ako sa do nej dám. Zdala sa mi taká... dlhá.

Gev sa vyzliekol do čiernych boxeriek, ktoré som už videla. Spravila som to isté, odhodila som rifle a tieľko na zem. Všimla som si, že nemám ponožky a netušila som, kam som ich dala.

„Milujem fialovú,“ povedal, tlačiac ma k sebe, a zaboril sa mi nosom do krku. Nemusela som riešiť problém, ako sa do vírivky dostať. Keď som konečne zbadala hviezdy, na chvíľu som ho odtlačila. Hrdo som sa usmiala.

Zaviedol ma k vírivke, ja som do nej vkĺzla a konečne som sa uvoľ-

nila, lebo som nemusela stáť na nohách. Zatvorila som oči a vyvrátila som hlavu. Všetko sa začalo krútiť.

Cítila som na sebe Gevove ruky a jeho ústa na svojich ramenách. Otvorila som oči a bol práve tam, dychtivý po ďalšom bozkávaní. Naklonila som sa k nemu hlavou a spojila sa s jeho nenásytnými perami. Stále som ich nedokázala cítiť, ale keďže som necítila nič, nezaujímalo ma to.

Uväznená jeho bozkami a v tej horúcej víriacej vode, všetko prestalo existovať. Hlava splynula s pohybmi vody a nad nami sa uzavrel zaparený vzduch. Zase tu bol Gev, tlačil sa na mňa. Bola som príliš nesusťredená, aby som mu pomáhala, snažila som sa ustáliť svet, aby sa podo mnou všetko netočilo. Vtedy mi došlo zle a vedela som, že musím vypadnúť.

Odtlačila som ho a zletela dole schodmi, presne včas som našla stromy a vyprázdnila obsah svojho žalúdka. Svet sa začal točiť rýchlejšie, skopol ma na kolená, než som sa stihla narovnať.

„Si v poriadku?“ spýtal sa Gev spoza mňa. Pokrútila som hlavou a ešte raz som vyvrátila zvyšok svojho žalúdka. Zhlboka som sa nadýchla studeného vzduchu a donútila som sa vstať. Oprela som sa o plot, aby som vládala stáť.

„Musím si ľahnúť,“ povedala som mu, hoci som ani netušila, kde je.

Chytil ma za ruku a ja som sa za ním tackala. Všetko okolo sa točilo v hmle. Sústredila som sa, aby som kládla nohy tam, kde on. Boli sme v dome a potom som zbadala dvere. Dvere sa otvorili a svetlo odhalilo kúpeľňu.

„Donesiem ti šortky a tričko,“ povedal a zmizol.

Chytila som sa okraja vane a zatvorila som oči, potrebovala som nájsť stred. Z pokoja som sa dostala do rozvíreného chaosu. A v ústach som mala neprijemnú chuť. Otvorila som skrinku nad umývadlom a vybrala som z nej pastu. Vytlačila som si trochu na prsty a umyla si nimi jazyk, než som si ústa vypláchla vodou.

Zrazu boli predo mnou poskladané tričko a šortky. Dala som si dole mokrú podprsenku a nohavičky, a navliekla si to suché oblečenie. Teplé a suché tričko príjemne voňalo, keď som si ho prevliekala okolo krku. Potom ma Gev znovu chytil za ruku a ja som ho nasledovala do tmavej izby.

Gev sa predo mňa postavil v boxerkách. Načiahla som sa k nemu, aby som udržala rovnováhu, ruky som tlačila na jeho nahú pokožku.

Pochopil to ako výzvu a zohol sa ku mne, aby ochutnal pastu na mojich perách. Rukami ma schmatol za boky a silno pobožkal. Tá otupenosť, po ktorej som tak túžila, mi nedovolila zastaviť ho, keď mi začal rukami prechádzať pod tričkom. Bolo mi jedno, že mi pchá jazyk do úst. Bolo mi jedno, že sa ku mne tlačí svojím pevným telom a vzdychá mi do ucha. A bolo mi jedno aj to, keď mi vyzliekol tričko a spadli sme do jeho postele.